

Dagthema: Relax

Overweging 23 april

Voorganger: Harris Brautigam, Lector: Liesbeth Broekhoff

“... de liedjes die we zingen heb ik zo gekozen, dat we kunnen lezen dat een omgang met die Eeuwige niet rimpelloos en stoffig is. Dat we er wat voor moeten blijven doen, dat vallen en opstaan er helemaal bij hoort maar dat een knipoog er absoluut onmisbaar is ...”

Openingsgebed (uit psalm 92)

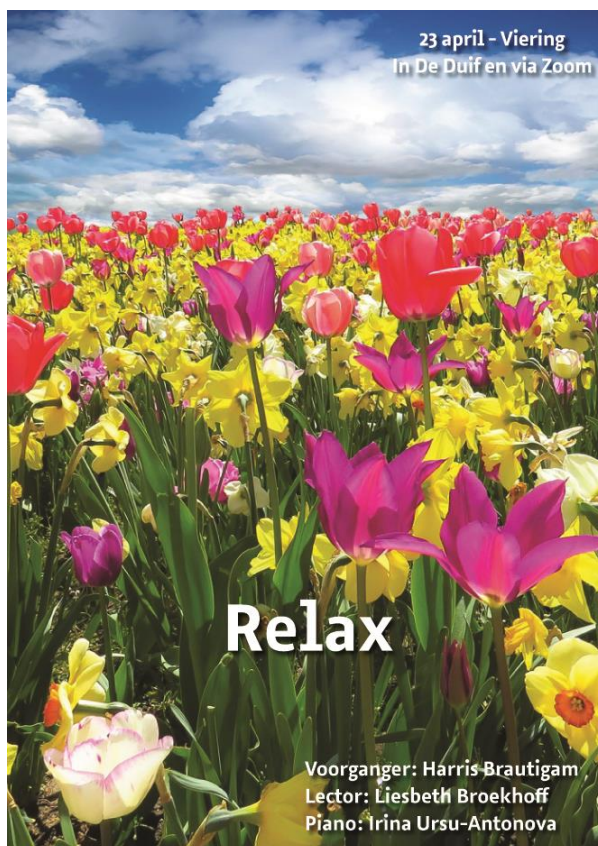
Uw naam noemen is geluk
Dat U mijn vriend bent,
Morgen zing ik,
Middag en avond

Uw handen maakten mij goed
Uw ziel bezielde mijn zangen -
Ik wil mijn bestemming begrijpen

Stomkoppen beseffen U niet.
Het onkruid wil U niet weten.
Daders slaan op de vlucht.

Maar de gerechte staat
Als een boom aan het water
In uw hoven gedijend.

Hoge ceder, zo oud en weerloos
Jij zal weer bloeien
Jong en groen.

Lied: Jij bent de God t: H.Oosterhuis, m: A.Oomen

Jij bent de God die mij gegeven is,
de beker die voor mij ingeschonken staat.
Mijn levenslot rust in jouw hand,
goed land is mij ten deel gevallen.

Jij bent het lot dat mij beschoren is,
mijn schaduw, de engel die mij troost mij kwelt -
laat deze kelk aan mij voorbijgaan, gauw,
ik kan geen mensen drinken.

Wie ben je, jij die mij te drinken vraagt?
Je aarzelt nog aan mijn deur, je klopt en wacht,
een dorstend hert- en ik een lege bron
dorstend naar stromen regen.

Welkom en inleiding

Lieve Mensen, van harte welkom, hier in de Duif en achter de Zoom. Fijn dat jullie er zijn en zo de band laten zien die we met elkaar proberen te beleven en te onderhouden. Dat het goed mag zijn wat we gaan doen.

Het is vandaag de tweede zondag na Pasen. Het alleluja van toen is alweer wat op de achtergrond geraakt door al het geruis van de wereld om ons heen: oorlog, bedrog, misleiding en wat al meer voor narigheid. In die brei van duisternis hebben we elkaar nodig en het begrip voor de uitdaging van die eeuwig Roepende.

Ik hoop dat in deze dienst de teksten van de lezingen en de liedjes ons bemoedigen en inspireren. En ik doe ook mijn best samen met het koor en Irina!

Dat we het goed hebben met elkaar dit uur, en de rest van de week!

Lied: Veel te laat

t: H. Oosterhuis, m: A. Oomen

Veel te laat heb ik jou liefgekregen
schoonheid wat ben je oud wat ben je nieuw. (2x)

Veel te laat heb ik jou liefgekregen.
Binnen in mij was je, ik was buiten
en ik zocht jou als een ziende, blinde
buiten mij, en uitgestort als water
liep ik van jou weg en liep verloren
tussen zoveel schoonheid die niet jij is.

Veel te laat heb ik jou liefgekregen
schoonheid wat ben je oud wat ben je nieuw. (2x)

Toen heb jij geroepen en geschreeuwd,
door mijn doofheid ben jij heengebroken.
Oogverblindend ben jij opgedaagd
om mijn blindheid op de vlucht te jagen.
Geuren deed jij en ik haalde adem,
nog snak ik naar adem en naar jou.
Proeven deed ik jou en sindsdien dorst ik,
honger ik naar jou.
Mij, lichtgeraakte heb jij doen ontbranden,
en nu brand ik lichterlaaie naar jou toe,
om vrede.

Veel te laat heb ik jou liefgekregen
schoonheid wat ben je oud wat ben je nieuw. (2x)

Lezing: 1 Koningen 18, 9a, 11-13a

In die dagen kwam de profeet Elia bij de Horeb, de berg van God.

Daar ging hij een grot binnen en overnachtte er.

Maar de Heer zei tot hem: "Ga naar buiten en treedt aan voor de Heer van de berg."

Toen trok de Heer voorbij.

Voor Hem uit ging een hevige storm die bergen deed splijten en rotsen verbrijzelde.
Maar de Heer was niet in de storm.
Op de storm volgde een aardbeving.
Maar ook in de aardbeving was de Heer niet.
Op de aardbeving volgde vuur. Maar ook in het vuur was de Heer niet.
Op het vuur volgde het suizen van een zachte bries.
Zodra Elia dit hoorde, bedekte hij zijn gezicht met zijn mantel, ging naar buiten
en bleef staan aan de ingang van de grot.

Lied: Gij die uw naam

t: H. Oosterhuis, m: A. Oomen

Gij die uw naam hebt uitgeroepen in ons gezicht
ga mee in ons midden, maak ons uw eigen.
Houd ons gaande tot waar het land is
waar Gij zijt alles in allen,
liefde, sterk als de dood.

Lezing: Psalm 48

God Ik Zal, de Komende
woont in een stad –
prachtig hoog, op een rotsflank,
op zwaar gebergte gebouwd,
glanzende stad van rankende paleizen
– zo wonen koningen –
veste, vaste burcht is deze God.

De koningen van de aarde
hadden een plan: wij zullen...
wij zullen die stad, die god!
Toen zij haar zagen, verbijsterd
stortten zij in waar zij stonden,
door hartinfarcten geveld;
als schepen door stormwind verpletterd.

Ook wij, toen we mochten zien,
wisten niet wat we zagen:
stad van bloeiende fundamenten
met haar omarmende muren

Daar loopt een kind geen gevaar

Wandel vrolijk verliefd
in deze stad zonder dood
die neerdaalt uit de wolken
alle zondagen weer.

Overweging

Ik ben mijn priesterloopbaan begonnen in 1959. En ik geloof dat ik het u al eens verteld heb waarom ik priester wilde worden. Toen mijn moeder me naar mijn toekomstplannen vroeg in de keuken – ik weet het nog goed – en vroeg of ik wist wat ik wilde worden, was mijn antwoord dat ik priester wilde worden. Daarbij had ik 2 duidelijke motieven voor ogen: God zelf als eerste motief, en als tweede motief ‘de mensen’!

Mijn toekomstplannen hadden met God en met mensen te maken.

Wat wist ik toen van God: geen bal natuurlijk. Tenminste niet zoals theologen vonden dat je van God moest denken. Maar als kind voelde ik me safe. Misschien kwam dat omdat ik ooit eens een Bijbelse film had gezien waar God in voorkwam als een lieve oude en grijze man, met baard en dikke sigaar, die, gezeten op een luie wolkfauteuil zijn schepping zat te bekijken en te bewonderen.

Maar het kan ook zijn dat ik die film veel later zag wat er toe bijdroeg dat dat oergevoel bevestigd werd.

Het is nu 23 april 2023, ongeveer 80 jaar later. Wat is er met die God van mijn kinderjaren in die tussentijd gebeurd? Het is duidelijk: die baard, die luie wolkfauteuil en die dikke sigaar zijn radicaal verdwenen! En daar is niets voor in de plaats gekomen. Of beter toch wel iets: een intens besef te maken te hebben met een indrukwekkend raadsel, dat me niet loslaat en ver weg is, en waar we eigenlijk geen verstandig woord over kunnen zeggen!

Een eindeloos mysterie waar ik gelukkig nooit bang voor ben geweest en nooit bang voor ben gemaakt (of misschien me niet bang voor heb laten maken).

Maar in mijn pastorale werk sinds 1959 heb ik kunnen meemaken en ervaren hoe God in verschillende tijdperken en situaties werd ervaren.

Hoe mensen in de loop van de geschiedenis met religie en God en kerk zijn omgegaan geeft een beeld van uitersten te zien van het ergste machtsmisbruik tot de meest poëtische mensbeleving, van angst en vernedering tot bemoediging en ontplooiing.

En ik denk dat iedereen van ons zijn eigen ervaringen en problemen, misschien angsten heeft gekend met de god die ons door kerk en onderwijs werd opgediend.

Ik moest daar aan denken toen ik dat verhaal van Elia weer eens onder ogen kreeg. Hij, daar op die berg Horeb - de berg van God –uitgenodigd door God om buiten de grot op Hem te wachten.

Dit is natuurlijk geen ooggetuige verhaal, geen verslag van een gebeurtenis van minuut tot minuut. Het verhaal is ontstaan en bedacht in een setting die voor de schrijver belangrijk genoeg was om dit verhaal zó en niet anders te schrijven. Hij kan en mag de beelden gebruiken om zijn intenties duidelijk te maken, hij deelt ze mee en uit, legt ze in de handen van de lezer als stof tot nadenken, of als opdracht misschien om er wat mee te doen. Wat hij met die beelden van aardbeving, vuur en storm wil zeggen is duidelijk: God is geen boeman, geen griezel. God is liefdevol, maar geen watje!

Maar wat de schrijver mag, dat mag de lezer dan ook die de boodschap in zich opneemt.

En ik doe dat, ik neem de vrijheid om de boodschap die de schrijver aanbiedt in me op te nemen en er mee te doen wat in mijn levenssituatie past: Laat je niet bang maken. Neem samen met die Eeuwige de verantwoording over je eigen leven. Relax! Net zoals de verrezen Heer doet bij zijn binnentreden in de zaal bij die angstige leerlingen. Wat zei Hij als eerste groet: Vrede zij U. Relax.

In de liedjes die we zingen heb ik zo gekozen dat we kunnen lezen dat een omgang met die Eeuwige niet rimpelloos en stoffig is. Dat we er wat voor moeten blijven doen, dat vallen en opstaan er helemaal bij hoort maar dat een knipoog er absoluut onmisbaar is.

Eén liedje heb ik niet meer opgenomen, maar één regel daaruit wil ik u niet onthouden:

‘Gij zijt de mantel om mij heen’,
Dat vond ik zo’n lekker warm gevoel.
Zo één met die Eeuwige!
Mag best! Relax!

Amen.

Stilte

Pianomuziek door Irina Ursu-Antonova

Geloofsbelijdenis

Ik geloof in God,
Hij is voor mij geest, liefde, beginsel van alle dingen.
Ik geloof dat God in mij is
en dat ik ben in Hem.

Ik geloof dat het ware welzijn van de mens
bestaat in het volbrengen van Gods wil.
Ik geloof dat het vervullen van Gods wil
ten goede komt aan mij en alle mensen.

Ik geloof dat God wil dat alle mensen van hun naasten houden
en zo met anderen omgaan als zij ook zelf behandeld zouden willen worden.

Ik geloof dat de reden waarom wij leven
eenvoudigweg is, dat wij groeien in liefde.
Ik geloof dat deze groei in liefde de grootste kracht is
om het Rijk van God te vestigen op aarde.
Dan zal er een nieuwe ordening zijn
waarin menselijkheid, waarachtigheid en
solidariteit zullen heersen.

Amen.

Collecte

Om onze wekelijkse vieringen te kunnen houden maakt onze gemeenschap kosten. In de Duif dragen veel mensen bij doormiddel van een periodieke / jaarlijkse bankafschrijving. Daarnaast kun je vandaag ook een bijdrage in de collecteschaal doen. Ook kun je een bijdrage doen door de QR code te scannen met je mobiel. Een standaardbedrag van tien euro is ingevuld, dat kun je naar eigen inzicht veranderen. Hartelijk dank voor je gift.

Stichting De Duif

Pianomuziek

De intenties uit het groene boek en gemeenschap

Dienst van de tafel

Lied van Abraham

I.

Tempeltorens hoog oprijzend:
sterrenwachten, derde ogen.
Wirwarstad van blinde muren
bloemfonteinen, massagraven.

Allen leefden, eeuwenoud,
onwrikbaar zeker, allen stierven:
nieuwe kwamen en verdwenen,
niets van hen zou overblijven.

Blijft alleen het onafzienbaar
lotbeschikkend rad voor ogen,
schaterlachend,
oogverblindend zonnewiel,
de zonnevader.

Blijft alleen de moedermaalstroom
die ons naamloos meesleurt, allen,
kansloos aan elkaar geketend,
keten van voldongen feiten.

II.

In die schoot werd ik ontvangen.
In die schittering geborgen,
daar geboren en getogen
daaruit ben ik uitgebroken.

Om te zien een glimlachverte,
om te gaan een weg van dagen
naar een plaats van nieuwgeboorte
en geen dag mijn leven zeker.

Tastend naar wie met mij gaande
(als een kind mij nagegeven,
als ontelbaar licht van sterren)
mij zal richten, mens op aarde.

Die mij riep uit mijn ellende,
die mij zaait om vrucht te dragen,
die mij roept om niet te vrezen:
mij geschiede naar zijn woord.

Delen van brood en wijn

Lied: Tijd van vloek en zegen

t: H. Oosterhuis m: H. Heuvelmans (Naar Prediker)

Tijd van vloek en tijd van zegen,
tijd van droogte, tijd van regen,
dag van oogsten, tijd van nood,
tijd van stenen, tijd van brood,
tijd van liefde, nacht van waken,
uur der waarheid, dag der dagen,
toekomst die gekomen is, woord dat vol van stilte is.

Tijd van troosten, tijd van tranen,
tijd van mooi zijn, tijd van schamen,
tijd van jagen nu of nooit,
tijd van hopen dat nog ooit.
Tijd van zwijgen, zin vergeten,
nergens blijven, niemand weten.
Tijd van kruipen, angst en spijt, zee van tijd en eenzaamheid.

Wie aan dit bestaan verloren
nieuw begin heeft afgezworen,
wie het houdt bij wat hij heeft,
sterven zal hij ongeleefd.
Tijd van leven om met velen
brood en ademtocht te delen.
Wie niet geeft om zelfbehoud, leven vindt hij honderdvoud.

Voorbeden

Onze Vader

Onze Vader, die in de hemel zijt,
uw naam worde geheiligd;
uw koninkrijk kome;
uw wil geschiede op aarde, zoals in de hemel.
Geef ons heden ons dagelijks brood
en vergeef ons onze schulden,
zoals ook wij onze schuldenaars vergeven.
En leid ons niet in verzoeking,
maar verlos ons van de boze.
Want van U is het koninkrijk
en de kracht en de heerlijkheid
in eeuwigheid.
Amen.

Mededelingen

Lied: Geef alle ruimte

t: J. van Opbergen m: J.W. van de Velde

Geef alle ruimte aan de liefde,
in haar leeft God zich naar ons toe.
Vergeef het kwaad aan wie ons grieve,
de liefde wordt een mens niet moe.
Zij zal de dood nog overleven,
geen water blust haar vuren uit,
zij blijft ons tot elkander keren,
tot alle angst is uitgeluid.
Zij blijft ons tot elkander keren,
tot alle angst is uitgeluid.

Hoe zal een mens ooit overleven?
Wat moet hij aan met eeuwigheid?
Door liefde wordt het ons gegeven,
voorbij te zien aan dood en tijd.
Want wie vandaag weet te beminnen,
denkt niet: 'Hoe zal het morgen zijn?'
Het blijft een eeuwig herbeginnen,
tot wij voorgoed geboren zijn.
Het blijft een eeuwig herbeginnen,
tot wij voorgoed geboren zijn.

Afsluiting

Zegen